

๒ ขยับฐานะ

บุญพา ๆ เป็นแมวชุกชน ทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวเป็นสิ่งน่าศึกษาน่าสนุก ไปหมด แมลงปอ ผีเสื้อ ดอกไม้ กิ่งก่า รวมไปถึงคางคกเพื่อนยากซึ่งเรามักจะพบ มันนอนอยู่กับบุญพา ๆ ในผ้าห่มเป็นประจำและด้วยความซน ของบุญพา ๆ นี้เอง ที่ช่วยให้มันได้เป็นอิสระจากเชือก ผูกคอ เรื่องมีอยู่ว่า วันหนึ่ง ผู้เขียนได้ยินเสียง ประหลาดของบุญพา ๆ จึงรีบเปิดประตูไปดู พบว่ามันกำลัง ห้อยต่องแต่งอยู่กับโต๊ะโดยมีเชือกรัดคออยู่ มันคงจะซนมาก กระโดดไปกระโดดมา เชือกที่ผูกไว้จึงพันกับพนักเก้าอี้จนสั้น พอมันกระโดดจากโต๊ะมันจึงลงไม่ถึงพื้น มันเดินไปมา สองเท้าตะกุกอากาศ พลังส่งเสียง อ้อก แอ๊ก จาก ล้อคอเล็ก ๆ

เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ผู้เขียนวิ่งไปอุ้มมันขึ้น เอามือกระซอกเชือกฟาง ที่ผูกไว้ที่ขาโต๊ะออก จากนั้นจึงเอามือตัดเชือกที่ผูกคอมันไว้ ออกอีกที บุญพา ๆ ตกใจ อยู่ชั่วอึดใจมันก็หลับหูหลับตาเสียมือเสียไม้ประจบประแจงแสดงความขอบคุณ

นับจากนั้น เราจึงเลิกผูกคอบุญพา ๆ และบุญพา ๆ ก็ไม่คิดจะหนีไปไหน มันคงได้รับรู้ว่า คนช่วยชีวิตมันเอาไว้ มันทำตัวน่าสงสารเอามาก ๆ ตกตอนค่ำ พอผู้เขียนจะขึ้นบ้านมันจะมุดเข้าไปในผ้าห่มใต้โต๊ะใต้ถุนเรือนเพื่อไม่ให้ยุ่งกั๊ด แล้วนอนนิ่งอยู่ในนั้น

บุญพา ๆ อยู่กับเราเพียงแค่ว่า ๒ - ๓ เดือนก็มีเหตุให้มันได้เลื่อนฐานะขึ้นมา อยู่ในบ้าน ก็เพราะไม่รู้ว่ามันแมวจากไหนตัวใหญ่มากเข้ามาเพ่นพ่านในบ้านตอนกลางคืน ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้ไม่เคยมี เราเรียกไอ้แมวบุกรุกตัวนี้ว่า " ไอ้ยักษ์ " เพราะมันตัวใหญ่ มากจริง ๆ แล้วก็อ้วนพาลมากด้วย

วันแรกที่เกิดเรื่องนั้น เราแม่ลูกไต่ยีนเสียงแมวดัวใหญ่ร้อง

“ หรือว่าแม่บุญพาฯ มันมาตามหาลูก ” ผู้เขียนปรารภกับลูกสาว

แต่หลังจากนั้นไม่ถึงนาที ก็ได้ยีนเสียงบุญพาฯ ร้องด้วยความเจ็บปวด ประสมกับเสียงซู่คำรามของแมวดัวโต เสียงกัด เสียงขย้ำ ผู้เขียนและลูกสาวรีบเปิด ประตูลงไปดู พอดีกับบุญพาฯ ริ่งหนีขึ้นบันไดมา ลูกสาวจึงอุ้มมันขึ้นบ้าน มันตกใจ จนอีฉี่เลอะไปหมด และแน่ละ คนช่างสะอาดอย่างผู้เขียนไม่ยอมให้มันอยู่ในบ้าน สภาพนั้นแน่ ๆ มันจึงถูกจับอาบน้ำก่อนนอน

มันเป็นความรู้เท่าไม่ถึงการของผู้เขียน ความที่ไม่เคยชอบแมวจึงไม่เคย สนใจที่จะเรียนรู้ว่าแมวมันชอบอะไรหรือกลัวอะไร รู้แต่ว่า มันชอบจับหนู จับนก และ จับจิ้งจก แต่ไม่รู้ว่ามันกลัวการอาบน้ำ อนิจจา! บุญพาฯ น้อยซึ่งเพิ่งผจญภัยจาก ไร่เจ้ายักษ์มาหยก ๆ ก็ต้องมาผจญภัยกับการถูกคนจับอาบน้ำซ้ำอีก

หลังจากใช้เครื่องเป่าผมเป่าขนมันจนแห้งดีแล้วผู้เขียนก็ปล่อยให้มันลง ให้มันเลือกที่นอนตามใจชอบ บุญพาฯ ทำจมูกพุดพืดดมนั่นดมนี้อยู่สักพักก็กระโดด ลงไปในตะกร้าใส่ผ้าใช้แล้ว มันหลับหูหลับตาเอาปากดูดเสื้อผู้เขียนในตะกร้า สอง มือตะกายเสื้ออยู่ไปมาในอาการของลูกแมวที่กำลังดูดนมแม่อายโรยอย่างนั้น

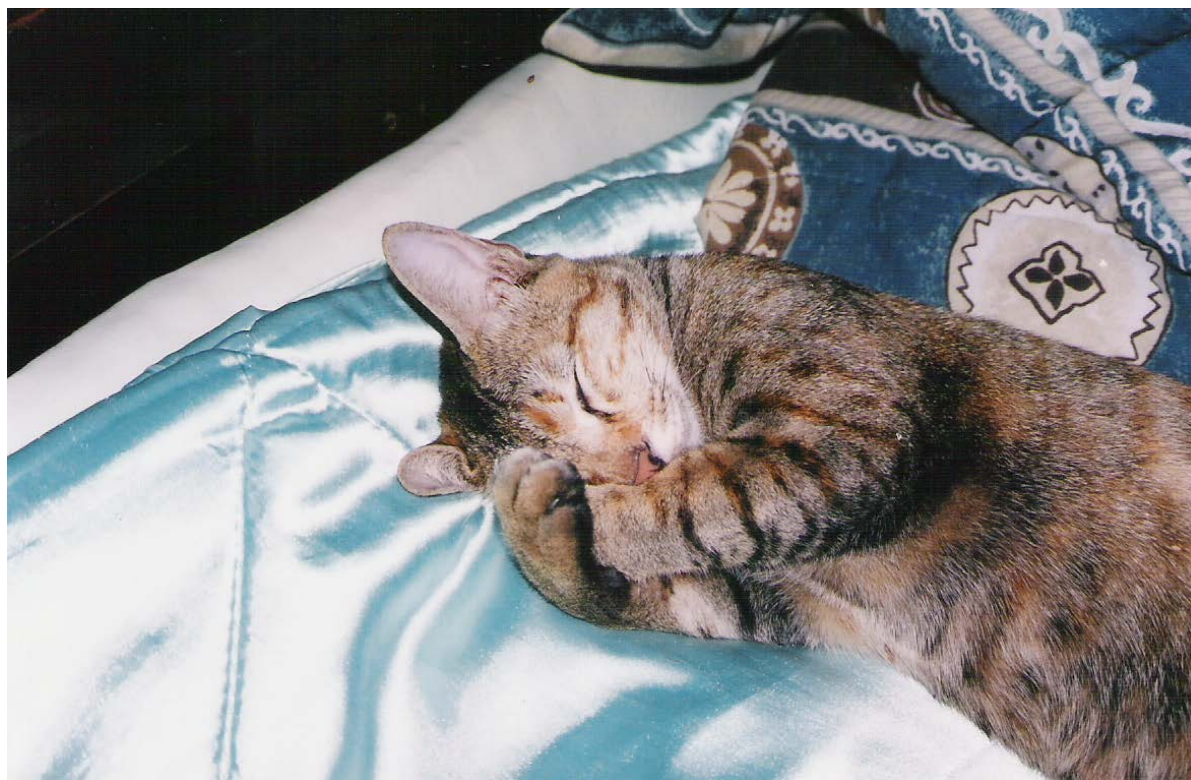
แล้วก็หลับไปด้วยความอ่อนเพลีย

เปล่า บุญพาฯ ยังไม่ได้ย้ายขึ้นมานอนบนบ้านตั้งแต่วันนั้น เพราะเรา ไม่คิดว่าประวัติศาสตร์จะซ้ำรอย ดังนั้น วันต่อมา บุญพาฯ จึงถูกปล่อยไว้ข้างล่าง ตามเดิม แล้วประวัติศาสตร์ก็ซ้ำรอยจนได้

หลังจากวันวิบากผ่านไปสองวัน พอวันที่สาม เมื่อผู้เขียนเดินขึ้นบันได บุญพาฯ ริ่งตามขึ้นบันไดด้วยพร้อมกับร้องแงว แงว ส่งสายตาแป้วแหววิงวอนอย่าง น่าสงสาร ซึ่งเราก็อใจไม่แข็งพอ

นับจากวันนั้น พอผู้เขียนและลูกสาวปิดครัวปิดไฟข้างล่าง บุญพาฯ ก็จะ ริ่งนำขึ้นบันไดไปคอยอยู่หน้าประตูทุกวัน มันเรียนรู้โดยปริยายว่าพอค่ำแล้วต้องขึ้นบ้าน

และถ้าบังเอิญค่าไหนที่ผู้เขียนมีแต่ทำอะไรต่อมิอะไรข้างล่างยังไม่เสร็จ บุญพาฯ ก็จะมี
วิ่งพันอยู่ที่ขาพร้อมกับชอยขาเล็ก ๆ ยิก ๆ เพื่อให้พ้นจากการถูกยุงกัด

ถึงแม้ว่าบุญพาฯ จะน่ารักและเราจะรักบุญพาฯ มากขึ้นทุกวัน แต่ก็ยังไม่
มากพอที่เราจะเสียสละความสุขส่วนตัวทั้งหมดให้กับมัน ครอบครัวเราจะเที่ยว
ต่างจังหวัดด้วยกันพร้อมหน้าพอ แม่ ลูก เป็นประจำทุกปี ดังนั้น เมื่อถึงช่วงปิดเทอม
เราแม่ลูกซึ่งทำงานโรงเรียนจึงตัดสินใจพากันตามพ่อบ้านไปเที่ยวอีสานเสียหนึ่งอาทิตย์
เราปล่อยบุญพาฯไว้นอกบ้าน เพราะกลัวว่าอยู่ในบ้านลำพังทั้งอาทิตย์มันคงหิวตาย
เราบอกฝากคนสวนให้คอยให้อาหารมันด้วย แต่ตลอดเวลาหนึ่งอาทิตย์นั้นผู้เขียนเที่ยว
ไม่สนุกเลย นึกถึงแต่บุญพาฯ คิดถึงเวลาที่มันปีนลงไปใต้โต๊ะกราผ่านอนดูเสื้อผู้เขียน
จนหลับ หรือเวลาที่มันปีนขึ้นมาอนด้วยบนเตียง ซุกตัวอยู่กับสี่ข้างผู้เขียนพร้อมกับ
ตะกายดูเสื้ออยู่จิบ ๆ พอดตกค่ำ จึงอดไม่ได้ที่จะนึกถึงภาพที่มันชอยขายิก ๆ เพราะ
โดนยุงกัด ภาพที่มันวิ่งนำขึ้นบ้าน แล้วก็เลยพลอยเศร้าใจเมื่อนึกถึงว่า มันจะอ้างว้าง
สักเพียงไหนที่ต้องถูกทิ้งให้อยู่ตามลำพังตอนกลางคืน นึกเลยไปถึงว่า ถ้าไอ้ยักษ์เข้า
มามันจะช่วยตัวเองได้อย่างไร ไม่น่าเชื่อว่า เจ้าลูกแมวกำพร้าตัวนี้จะมีอิทธิพลต่อ
ผู้เขียนมากขนาดนั้น

วันที่เรากลับไปถึงศรีราชา พอลงจากรถ ผู้เขียนก็ตะโกนเรียกหาบุญพาฯ
ทันที แต่บุญพาฯไม่ได้มาหาเราทันทีเหมือนทุกครั้ง แม้ผู้เขียนเดินร้องเรียกมันรอบ
บ้าน มันก็ยังไม่ว่าง พักใหญ่ ๆ มันถึงค่อย ๆ โผล่หน้ามาให้เราเห็น มันหลบอยู่บนเนิน
จอมปลวกใหญ่ข้างบ้าน ที่ท่าของมันนั้นระมัดระวังภัยเต็มที่ พอมันค่อย ๆ เริ่มจะคุ้น
กับเสียงของเรา มันจึงค่อย ๆ เดินลงมาจากจอมปลวก แต่ก็ไม่เข้ามาหา มันเพียงแต่
ไปนอนอยู่ห่าง ๆ ที่ท่าและแนวตาของมันดูเป็นสัตว์ธรรมดา ๆ ไม่ใช่บุญพาฯ ตัวเดิม
ของเรา

“ มันเจ็บนี้ ” ผู้เขียนสังเกตเห็นบุญพาฯ เดินขาบิด ๆ พิกุล ทั้งหน้าตา
ท่าทางเหมือนสัตว์บาดเจ็บ แต่พอเดินเข้าไปจะอุ่ม มันก็รีบหนีและไม่ยอมเข้าใกล้

คนสวนรายงานว่ามันไม่ยอมกินอาหารเลย คอยแต่จะหนี เขากลัวมัน
ตายจึงเอาไม้ไปตอกแคร่ไว้บนต้นมะม่วงแล้ววางอาหารไว้ให้ มันก็ไม่ค่อยยอมทาน
พอตกเย็นมันก็เอาแต่ร้องอยู่ตลอดเวลา เขาจะเอามันกลับไปที่พักด้วยมันก็ตะกุกแล้ว
วิ่งหนีขึ้นไปบนจอมปลวก ในที่สุดก็เลยต้องปล่อยมันตามเรื่อง

เราต้องช่วยกันต้อนมันอยู่พักหนึ่งจึงอุ่มมันขึ้นมาได้ มันบาดเจ็บจริง ๆ

ขาบวมเป่ง ตัวร้อน จมูกแห้ง เรารีบพามันไปหาหมอ บุญพาฯ ถูกกัด แผลกำลัง
อักเสบเต็มที่ ก็คงจะเจ้ายักษ์นั่นแหละ และผลพวงจากการถูกกัดครั้งนั้น ทำให้ขา
หลังของบุญพาฯ เดินบิด ๆ มาจนทุกวันนี้

นับแต่กลับจากหาหมอในวันนั้น บุญพาฯก็ขึ้นมาอยู่บนบ้านอย่างถาวร

ทั้งยังได้รับการประคบประหงมเป็นพิเศษเพื่อขจัดเชยที่มันต้องถูกทิ้งให้เสียขวัญอยู่ตัว
เดียวมาตลอดอาทิตย์ เปลี่ยนฐานะจากสัตว์เลี้ยงมาเป็นลูกสาวคนเล็กของครอบครัวไป
โดยปริยาย

